

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **C., spol. s r.o.**, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 10, Krátká 10, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004, č. j. 10 Ca 166/2003 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 4. 6. 2003, č. j. Rpo/19/03/1284, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle § 60 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o rozhlasovém a televizním vysílání“), uložena pokuta ve výši 1 000 000 Kč, a to za porušení § 32 odst. 1 písm. g) uvedeného zákona, podle něhož je provozovatel vysílání povinen nezařazovat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 4. 11. 2002 na stanici N. ve 20.35 hodin odvysílal pořad s názvem „B.“, jehož obsahem byly i scény a výrazy, jež mohly vývoj dětí a mladistvých ohrozit.

Městský soud v Praze předmětné rozhodnutí stěžovatelky po projednání žaloby podané žalobcem zrušil pro vady řízení s tím, že řízení o uložení pokuty bylo zahájeno až po uplynutí lhůty, stanovené pro zahájení takového řízení § 61 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy důvod podřaditelný pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvádí, že soud nesprávně posoudil právní otázku, spočívající v hodnocení skutečnosti rozhodné pro zahájení řízení. Jmenovitě dále uvádí, že tříměsíční lhůtu pro zahájení řízení, stanovenou § 61 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, počítanou ode dne, kdy byl stěžovatelce doručen vyžádaný záznam pořadu, dodržela, neboť stěžovatelka záznam pořadu obdržela dne 29. 11. 2002, o zahájení řízení rozhodla na zasedání dne 4. 2. 2003, a oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 5. 3. 2003. Stěžovatelka je toho názoru, že závěr soudu o tom, že zahájení správního řízení musí být účastníkovi řízení ve lhůtě podle § 61 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání oznámeno, představuje výklad zákona překračující jeho rámeček.

Na základě výše uvedeného stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil, věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, a současně, aby uložil žalobci nahradit stěžovatelce náklady řízení.

Žalobce se k podané kasační stížnosti k výzvě soudu nevyjádřil.

Z obsahu spisu ve vztahu k otázce namítané v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že mezi účastníky soudního řízení je nesporné, že film – americká romantická komedie „B.“, byl odvysílán na stanici N. dne 4. 11. 2002, že stěžovatelka si v témže měsíci (listopad 2002) vyžádala záznam tohoto pořadu, a že ve stejném měsíci (29. 11. 2002) stěžovatelka záznam obdržela. Z doručky, resp. dodejky, založené ve správním spisu pak vyplývá, že oznámení o zahájení správního řízení včetně výzvy k vyjádření, které stěžovatelka přijala na svém zasedání dne 4. 2. 2003, bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 5. 3. 2003.

Předmětem sporu v řízení o kasační stížnosti tak je, zda se okamžik zahájení řízení u tohoto správního řízení, zahajovaného z podnětu správního orgánu (tzv. *ex officio*), váže na datum rozhodnutí stěžovatelky o zahájení řízení nebo až na datum oznámení zahájení řízení žalobci, což má význam právě pro posouzení otázky, zda bylo řízení zahájeno v předepsané tříměsíční lhůtě pro zahájení řízení, počítané od okamžiku, kdy stěžovatelka obdržela záznam předmětného pořadu.

To, že bylo předmětné správní řízení zahájeno po uplynutí stanovené tříměsíční lhůty, namítal žalobce již v žalobě.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka splňuje podmínku ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., věta za středníkem (jedná za něho osoba, která má vysokoškolské vzdělání, vyžadované podle zákona pro výkon advokacie).

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měla či neměla být pokuta uložena, nýbrž jeho úkolem je posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti důvod podřaditelný § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., posuzoval Nejvyšší správní soud námitky právě s odkazem na naplnění tohoto stížnostního důvodu. Stěžovatelka konkretizovala své námitky ve spojení s důvodem § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak, že soud nesprávně posoudil právní otázku spočívající v hodnocení skutečnosti rozhodné pro zahájení řízení, když o zahájení řízení bylo rozhodnuto dne 4. 2. 2003 a oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 5. 3. 2003.

Podle § 61 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání *Pokutu Rada uloží do jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do 2 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Správní řízení o uložení pokuty lze zahájit nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy Radě byl doručen záznam vyžádaný podle § 32 odst. 1 písm. j). Při ukládání pokut se postupuje podle správního řádu.*

Podle § 18 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), platí, že *Řízení je zahájeno dnem, kdy podání účastníka řízení došlo správnímu orgánu příslušnému ve věci rozhodnout. Pokud se řízení zahajuje z podnětu správního orgánu, je řízení zahájeno dnem, kdy tento orgán učinil vůči účastníkovi řízení první úkon.*

Městský soud v Praze ve svém rozsudku obsah předmětných ustanovení ve vzájemných souvislostech vyložil tak, že pro zahájení správního řízení podle § 61 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, je rozhodné nikoli to, kdy bylo stěžovatelkou o zahájení správního řízení „rozhodnuto“, ale naopak to, kdy bylo stěžovateli zahájení řízení oznámeno.

S tímto právním názorem Městského soudu v Praze se plně ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

Ze znění citovaného ustanovení správního řádu nesporně vyplývá, že v případě, kdy je správní řízení zahajováno tzv. na návrh, je řízení zahájeno dnem, kdy takový návrh došel příslušnému správnímu orgánu, tedy, kdy se správní orgán o tomto návrhu „dozvěděl“. To koresponduje skutečnosti, že správní řízení je realizováno ve dvoustranném správněprávním vztahu mezi správním orgánem a účastníkem (účastníky) řízení. Tato povaha správního řízení se nemění ani v situaci, kdy je správní řízení zahajováno z *podnětu správního orgánu*. I přes skutečnost, že citované zákonné ustanovení neuzivá formulaci „kdy byl první úkon v řízení účastníkovi oznámen“, resp. při písemné formě úkonu „kdy *úkon* účastníkovi *došel*“, je třeba jak s ohledem na jednotnou povahu správního řízení (jako realizace dvoustranného procesního vztahu) bez ohledu na způsob jeho zahajování, tak potom zejména i s ohledem na jazykový, logický a systematický výklad dikce: z *podnětu správního orgánu, je řízení zahájeno dnem, kdy tento orgán učinil vůči účastníkovi řízení první úkon*, předmětné ustanovení vykládat tak, že účinky zahájení řízení spojuje s jeho oznámením účastníkovi. Teprve z takového oznámení, tedy z *podnětu učiněnému vůči účastníkovi*, t. j. z logiky věci jako podnětu, který může a také má být účastníkem jako „učiněný“ vnímán (a nikoliv z dřívějšího rozhodnutí o zahájení řízení ex offio v době, kdy o něm účastník řízení nic neví),

může být založen vznik předmětného procesně správního vztahu. Ostatně na těchto pozicích, že řízení je v případech správních řízení zahajovaných z moci úřední zahájeno teprve tehdy, až byl první úkon vůči účastníkovi správního řízení danému účastníkovi předepsaným způsobem oznámen, staví i komentáře správního řádu (*viz např. Ondruš, R. a kol.: Správní řád, komentář, Linde, a.s. Praha 2003, str. 157*). Tomu dále koresponduje i praxí uznávané pravidlo, že ze základních zásad řízení (§ 3 odst. 2 správního řádu) a z povahy věci plyne, že vyrozumění účastníka řízení o zahájení správního řízení (§ 1 odst. 3 správního řádu) musí obsahovat přinejmenším stejné náležitosti jako podání účastníka směřující k zahájení řízení na návrh. Musí tedy i z oznámení správního úřadu být patrné, kdo je činí, které věci se týká a *mutatis mutandis* co se navrhuje (§ 19 odst. 2 správního řádu).

Přitom není bez zajímavosti, že ve snaze odstranit případné nejasnosti výkladu tohoto způsobu zahájení řízení nový správní řád zahájení řízení z moci úřední již výslovně váže na *oznámení zahájení řízení účastníkovi* (§ 46 zákona č. 500/2004 Sb.).

Za tohoto stavu věci tak tříměsíční lhůta pro zahájení řízení podle § 61 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání začala běžet ode dne 29. 11. 2002, kdy stěžovatelka obdržela od žalobce záznam předmětného pořadu (toto datum stěžovatelka nepochybně), a v situaci, kdy bylo žalobci zahájení řízení oznámeno až dne 5. 3. 2003, se tak stalo (*k zahájení řízení „došlo“*) prokazatelně po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Z dikce § 61 odst. 1 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání je přitom zřejmé, že se u dané tříměsíční lhůty, předepsané pro zahájení řízení, nejedná o lhůtu pořádkovou, ale že jde svou povahou o lhůtu propadnou (*arg. - řízení lze zahájit nejpozději do 3 měsíců*).

Městský soud v Praze proto nepochybil, když dospěl k závěru, že předmětné správní řízení bylo zahájeno opožděně, a rozhodnutí stěžovatelky zrušil pro vady řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu